

[Kai Moltke.]

fast i FN i den givne situation. For det drejer sig jo om, hvorvidt apartheidpolitikken ikke skal begrænses, ikke gradvis skal afvikles, men skal have lov til at brede sig med den samlede verdens fuldstændige passivitet over for disse ting. Det er fuldstændig rigtigt, at vi skal have ligeberettigelse både politisk og økonomisk for de nye nationer, men var det ikke også på tide, at vi vendte tilbage til et gammelt spørgsmål som apartheidpolitikken fortsatte eksistens i et FN-medlemsland som Sydafrika, mod hvilket der er vedtaget, jeg ved efterhånden ikke hvor mange fordømmende resolutioner i FN, uden at der er sket den mindste ændring. Her tror jeg der må være en forglemelse fra socialdemokratisk side, og jeg forstår i og for sig ikke, hvorfor den konservative ordfører, hr. Poul Schlüter, ikke greb korrigerende ind, for i 1965 var vi dog så langt fremme, at vi under den socialdemokratiske regering fik fuldmagt til at stemme for den resolution i apartheidspørgsmålet, som gik ud på at der burde gribes ind ved sanktioner mod Sydafrika.

Nu ved jeg ganske vist, at valuta er noget skrøbeligt, og at kurserne på de forskellige pengesedler og møntenheder vakler, men Sydafrika gennemlever jo netop nu en ny renaissance ved de høje priser og den stadig stigende efterspørgsel på guldet. Var det ikke på tide, at både socialdemokratiet og regeringspartierne her mindedes den afstemning i FN, som blev gennemført i 1965, og som fik selv hr. Poul Schlüters varmeste tilslutning, skønt han på daværende tidspunkt mødte, lad os sige ikke den helt blide vind inden for sit eget parti. Her forekommer det mig altså, at der er kommet nogle udslættende skønhedspletter ind i de formuleringer, som man benytter med hensyn til virksomheden i FN.

Så lige til spørgsmålet om den europæiske sikkerhedskonference. Ja, det er såre godt, det er næsten lige så godt, som det er almindeligt formuleret, men når man skal være med til et sådant sammenskudsgilde, som en sikkerhedspagt og en sikkerhedskonference er, så skal man ikke vige tilbage for noget af det, som Danmark kan konkretisere, og hvor Danmark kan yde bidrag. Jeg erindrer, at vi i den tidligere udenrigsminister hr. Per Hækkerups tid havde en

ordduel, hvor hr. Per Hækkerup sagde, at i tilfælde af, at man kunne opnå at komme med det som bidrag til en europæisk sikkerhedspagt, havde han intet imod, at man også her stillede forslag om en konvention, som gjorde Danmark og det øvrige Norden til en atomfri zone. Så vidt jeg erindrer, lykkedes det også den forhenværende statsminister, hr. J. O. Krag, engang hvor man talte om internationale kontrolordninger, at sige, at vi med glæde stillede Grønland til rådighed som et område, hvor man kunne praktisere kontrol med hensyn til nedrustning og alt det andet. Man skal altid holde fast og bygge videre på det bedste, som har været fremme i fortiden, og jeg forstår ikke den glem-somhed, som her gør sig gældende, jeg forstår ikke, hvorfor man ikke ved denne lejlighed minder om disse to væsentlige muligheder for danske bidrag til en europæisk sikkerhedsordning.

Så til afsnittene om Grækenland og Portugal. Jeg er selvfølgelig fuldstændig indforstået med, at man nu siger, der ikke må ydes våbenhjælp til disse lande. Nu er Grækenlands placering og behandling jo afhængig også af den internationale situation. Det er vel næppe nogen tilfældighed, når man ser de store økonomiske bidragydere til Grækenland i øjeblikket, at vi her har to af de internationale store olieskipper, som påtager sig økonomisk at rekonstruere Grækenland i den givne situation ved elanlæg på Den peloponnesiske Halvø osv., ja, den ene har endog den internationale reklamefordel at have overtaget præsident Kennedys enke. Der er altså ikke alene tale om, at man kan yde våbenhjælp, der er også tale om økonomisk hjælp i sådanne anliggender som Grækenland, i sådanne anliggender som Angola. Ville det ikke være passende, at NATO også indskrænkede sin økonomiske u-landshjælp til Grækenland under denne juntas eksistens, og ville det ikke være lige så passende, at man ikke alene talte om våbenleverancer til Portugal, men at regeringen — for min skyld gerne diskret, hvis det blot bliver fast — gjorde opmærksom på, at vor udenrigspolitik også bør følges af det danske erhvervsliv, og at det derfor, når vi taler om apartheidpolitikken, ville se bedre ud, om ØK indskrænkede sine investeringer i Sydafrika i stedet for at proklamere, at nu skal man til at anlægge nye